

efter, netop hele den Aand og Tone, der er i de gamle Stykker.

Og saa er dette, det maa man indrømme, langt fra af de bedste Ting, som den dramatiske Litteratur omfatter her i Danmark. Der er Gang paa Gang blevet sagt: Hvorfor ikke vende tilbage ogsaa til Guldalderperioden? Er en Digter som Oehenschläger da absolut henvist til blot at faa den obligate Krans den 11. November, og saa er man dermed ude af Regnskabet med ham? og skal de andre Marmorhoveder, der staar oppe i Foyeren, staa som et Vidnesbyrd om, at det er disse Mænd, hvis Værker ikke bliver opført paa Det kongelige Teater? Det forekommer mig, at jeg synes, vi en Gang maa have et Svar fra den højtærede Minister paa, hvordan han tænker sig Teatrets Arbejde i Fremtiden.

Selv om det var rigtigt, hvad jeg dog vil benægte, at der er sket et stort Fremskridt i Retning af finansiel Sparsommelighed under det nuværende Regime, kan det ikke nægtes, at der paa dette Punkt er god Grund til Misfornøjelse og derfor Grund til at gribe ind og faa de Ting frem, som Publikum virkelig vil have. Jeg skal blot tilføje, at det heller ikke under det nuværende Ministerium har vist sig muligt at faa Det kongelige Teater til at opføre „Elverhøj“, en Forestilling, som er saa nøje knyttet til dansk Nationalitetsfølelse og til Interessen for dramatisk Kunst; man kan have forskellige Meninger om Stykkets Værdi som Digterværk, men en Ting er givet: at det er en Forestilling, som bør være staaende paa Det kongelige Teater. I det hele taget mener jeg, at der bør være en Række af Forestillinger af klassiske Forfattere, som stadig, med regelmæssige Mellemrum, opføres paa Det kongelige Teater.

Det samme gælder paa de andre Kunstarters Omraade. Det gælder ogsaa Operaen. Hvad vil det sige, at der er vokset en hel Generation op, som ikke har faaet Lejlighed her i Danmark til at høre Mozarts „Don Juan“! Det forekommer mig at være en Skandale af Rang. Vi faar alt andet at høre, men det, som vistnok er Midtpunktet i en hel Musikperiode, kan man altsaa ikke faa det kongelige Teater drevet op til at opføre.

Og det samme gælder Balletten. Med Hensyn til denne har Opfattelsen forandret sig meget, siden jeg første Gang var Ordfører her i Tinget for mit Parti i Teatersagen. Den Gang kunde man tale om en Foragt for Balletten; man ønskede jo endog den Gang i et vist Parti, som da

havde Regimentet, at kaste vor Opera og Ballet bort fra den statsunderstøttede Scene, at forvise dem. Men nu er Stemningen meget forandret; i Øjeblikket er der i højeste Grad Interesse for Balletten; jeg vil nu ikke sige, at denne Interesse er af samme Art som min, for den gaar ofte i Retning af noget, som jeg synes er mindre kunstnerisk værdifuldt, men i hvert Tilfælde kan vi ikke komme bort fra, at vi i den danske Ballet med dens Traditioner, Traditionen fra Bournonville, og med den Musik, der hører til, har noget af det bedste, der overhovedet er frembragt herhjemme af Kunst. Jeg finder; det er en fuldstændig Skandale, at der kan gaa saa lang Tid mellem Opførelserne; at man, for at nævne et Værk, ligefrem kan sige: Ja, i min Barndom har jeg set „Trymskviden“, senere er den aldrig blevet opført i sin Helhed. Dens Værd som Ballet, det kunde man endda tvistes om, men ikke om den Musik, der hører til den, skrevet af danske Komponister. Det er en fuldkommen Skandale, at der kan gaa saa lang Tid, uden at det kongelige Teater udnytter et saadant Led af sit Repertoire.

Jeg mener altsaa, at det første, der bør gøres, og som Ministeren maa have Opmærksomheden henvendt paa, er, at der træffes en fast Ordning med Hensyn til, hvad man kræver af Teatret i Retning af Repertoire. Men det næste og lige saa vigtige er, at der kommer ordentlig Instruction. Det kan efter min Mening ikke gaa, som det gaar, og som den sidste Sæson i saa høj Grad har vidnet om, med den fuldstændige Holdningsløshed, der er. Det er ligefrem latterligt, at man kommer den ene Dag paa det kongelige Teater og hører en fransk Forfatter indlede en Forestilling, „Misanthropen“, med et Foredrag om, hvordan Scenekunst skal fremføres, og man har Indtryk af, at det er Udtryk for det kongelige Teaters Forstaaelse deraf, og kort i Forvejen har en Englænder været her og iscenesat et nordisk Stykke, som han aabenbart var saa fuldstændig fjernt fra Aandsbeslægtethed med, at man kan sige, at han igennem sin Iscenesættelse viste, at han manglede den simpleste Forstaaelse af det. Men det accepterer det kongelige Teater, skønt det dog burde have saa megen Forstaaelse og Respekt for Forfatteren, Henrik Ibsen, som man har haft et nøje Samarbejde med, da han levede, og som var saa pertentlig med Hensyn til, hvorledes hans Værker skal forstaaes, at han nøjagtig har angivet, hvorledes han ønsker dem opført. Og saa opfører man et Stykke af